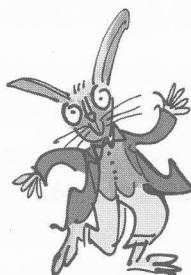

ENID BLYTON

COPACUL DEPĂRTĂRILOR

*Lumea din
Copacul Depărtărilor*

Ilustrații de Jan McCafferty

Traducere din engleză
de Alexandra Columban

ARTHUR

Cuprins

1 Connie cea curioasă își face apariția	5
2 Sus, în Copacul Depărtărilor	14
3 Connie cunoaște oameni noi	23
4 La cină cu Lună-Plină	32
5 Spre Jack și vrejul de fasole	39
6 Spre Tărâmul Uriașilor	47
7 Sus, pe Scara-făr'-de-vârf	55
8 Din nou în Copacul Depărtărilor	63
9 Tărâmul Cântecelor de Leagăn	70
10 Păianjenul domnișoarei Muffet	78
11 Din nou acasă la Lună-Plină	86
12 Moș Crăciu este foarte supărat	94
13 Pe Tărâmul lui Madam Răsteală	102
14 Școala lui Madam Răsteală	110
15 Tărâmul Ceaiului de la Ora 5	117
16 Tărâmul Secretelor	125
17 Connie intră în bucluc	134
18 În căutarea glasului pierdut al lui Connie	142

19 Tărâmul Farmecelor	150
20 Copacul Depărtărilor se îmbolnăvește	159
21 În Peștera Comorilor	167
22 Iepurașii sar în ajutor	174
23 Tărâmul Știe-Tot	182
24 Trolii au parte de-o surpriză	190
25 Tărâmul Răsfățurilor	198
26 Rămâi cu bine, Copac al Depărtărilor!	205

CAPITOLUL 1

Connie cea curioasă își face apariția

Într-o zi oarecare, când cei trei frățiori pliveau grădina de legume a familiei, mama ieși în prag și le spuse:

— Joe! Beth! Frannie! Fiți atenți o clipă! Tocmai am primit o scrisoare de la o prietenă și mi-e greu să iau o hotărâre. Ia uitați ce mi-a scris.

Mama începu să citească scrisoarea cu voce tare:

DRAGĂ PRIETENĂ DE SUFLET,

Am o mare rugăminte la tine. De o vreme încoace, nu am fost în apele mele și doctorul a insistat să îmi iau o vacanță lungă, însă, după cum bine știi, nu o pot lăsa singură pe micuța mea Connie. Ai putea să o iezi în gazdă până mă întorc? Bineînteleș, eforturile tale vor fi bine răsplătite.

Copiii tăi sunt cuminți și i-ai educat cum se cuvine, așa că sunt convinsă că prietenia lor i-ar prinde foarte bine micuței mele Connie, care — îmi pare rău să spun asta — este destul de răsfătată.

Te rog să îmi dai de știere, cât mai curând, ce hotărâre ai luat.

Vechea ta prietenă,

LIZZIE HAYNES

Cei trei frați o ascultaseră cu atenție pe mama lor, fără să scoată un sunet. Într-un final, Beth rupse tăcerea:

— O, mamă! Am întâlnit-o pe Connie o singură dată și mi-a părut nespus de egoistă și de răsfățată – ca să nu mai zic cât de curioasă era! Nu era loc în care să nu-și bage nasul! Chiar *trebuie* să o primim?

— Nu, bineînțeles că nu *trebuie*, replică mama. Dar recunosc că mi-ar prinde bine niște bănuți în plus, ca să nu mai spun cât de bine i-ar prinde lui Connie să locuiască la noi. Cred că s-ar mai potoli și n-ar mai fi atât de răsfățată!

— Părerea mea este că, dacă ne stă în putință, ar trebui să-i ajutăm pe cei care au nevoie, spuse Joe într-un sfârșit. În regulă, mamă, zic să o primim pe Connie la noi și să ne străduim să o dezvățăm de proastele obiceiuri!

— O s-o ducem să cunoască Pădurea Fermecată și Copacul Depărtărilor! spuse Frannie bucurioasă.

— Așa e. Până acum l-am avut pe vărul Rick cu noi, însă s-a întors la el acasă, zise Beth. Acum o s-o avem pe Connie în locul lui! Dacă punem un pătuț în colțul camerei mele și a lui Frannie, poate să doarmă cu noi.

Înduioșată, mama le zâmbi copiilor și intră în casă pentru a-i răspunde prietenei ei vechi că, da, Connie este oricând bine-venită în casa lor. Cei trei frați schimbară priviri complice:

— Lasă că avem noi ac de cojocul ei, dacă îndrăznește să ne dea bătăi de cap, spuse Beth.

— Și n-o să-i dăm voie să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala! adăugă Frannie. Ei bine, ce-ați zice dacă am începe prin a o duce în Copacul Depărtărilor, acasă la Morocănilă, spiridușul țâfnos? O va dojeni el cum se cuvinte.

Chicotiră cu toții. Își dădeau seama că aveau să se amuze copios pe seama noului oaspete. Connie era o băgăcioasă și jumătate, aşa că Pădurea Fermecată era cu siguranță locul potrivit să o vindece de toate ifosele.

— Va fi distractiv să îi prezentăm și altcuiva Copacul Depărtărilor și pe locuitorii lui, spuse Joe. Mă întreb ce părere va avea Connie cea curioasă despre Moș Cratișă, Mătăsuță și Lună-Plină!

— Iar eu mă întreb ce părere vor avea *ei* despre ea! replică Beth. Ce nume potrivit i-ați găsit, Joe, Connie cea curioasă! De acum înainte doar aşa am să mă gândesc la ea.

Connie cea curioasă avea să sosească la țara săptămâna următoare. Beth îi dădu o mâncă de ajutor mamei să așeze un pătuț în colțul din dormitorul fetelor. Connie era mititică. Deși era de-o seamă cu Frannie, făcea nazuri la mâncare și nu crescuse la fel de mult. Cu toate acestea, era o fetiță frumușică și cochetă, căreia îi plăcea să se îmbrace îngrijit.

— Aranjează-ți puțin părul, Frannie, doar nu vrei să o întâmpini aşa pe Connie, o sfătui mama pe mezină, căreia îi crescuse destul de mult părul, iar acum se cerea tuns.

Copiii ieșiră în drum, în așteptarea autobuzului.

— Iată-l! exclamă Joe. Acum dă colțul. Și uite-o și pe Connie cea curioasă, gătită din cap până-n picioare de-ai zice că se duce direct la o serbare!

Dintr-o săritură, Connie fu jos din autobuz. Politicos, Joe îi luă bagajul și o îmbrățișă de bun venit. Fetele îi urmară exemplul. Connie îi inspectă minuțios.

— Hmm, chiar arătați ca niște copii de la țară! spuse nou-venita.

— Ei bine, chiar suntem, replică Beth calmă. În cel mai scurt timp vei arăta și tu ca noi. Sper că te vei simți bine aici, Connie.

— M-am întâlnit cu Rick zilele trecute, spuse Connie păsind țanțoșă pe alei alături de cei trei copii. Mi-a îndrugat numai baliverne!

— Cine? *Rick?* Dar el nu-i un mincinos! protestă Joe mirat. Despre ce baliverne vorbești?

— Dacă într-adevăr vrei să știi, începu Connie, mi-a povestit de-o Pădure Fermecată cu o aiureală de Copac al De-părtărilor și niște nerozi pe nume Lună-Plină, doamna Spălăceală și domnul Cutărică și un ins dus cu pluta, care mai e și surd pe deasupra, Moș Cratiță.

— Aha, careva săzică toate îți par simple aiureli și nerozii? replică Joe într-un sfârșit.

— Nu cred o iota, răsunse fata. Nu cred în povești de adormit copiii, cu zâne, elfi, magie și cine știe mai ce. E demodat!

— Asta înseamnă că suntem o adunătură de demodați, concluzionă Beth amuzată. Noi nu doar credem că Pădurea Fermecată și Copacul Depărțărilor există, ci chiar mergem des în vizită la prietenii noștri dragi care locuiesc acolo! Mai mult, din când în când, vizităm tărâmurile vrăjite din vârful copacului! Ne gândeam să te ducem și pe tine acolo.

— N-are niciun sens să vă obosiți, zise Connie. Nu cred o iota din ce spuneți.

— Poftim? Nici dacă le-ai vedea cu ochii tăi? întrebă Frannie.

— Nici măcar aşa, răspunse Connie. Ce să mai zic... toate mi se par nişte invenţii. Zău aşa!

— Ei bine, mai vedem noi, spuse Joe. Eu cred că o să ne distrăm pe cinsti cu tine în Copacul Depărtărilor, Connie! Ce n-aş da să-i văd faţa lui Morocănilă, dacă ar şti că nu crezi în el!

— Ce-aţi zice să o ducem acolo mâine? sugeră Beth, chicotind.

— Sigur că da! spuse Joe. Dar am face bine să mai amânăm vizitarea tărâmurilor fermecate din vârful copacului. Cine ştie cum o s-o dăm pe Connie jos de acolo?

— Tărâmuri? În vârful *copacului*? Tărâmuri fermecate în vârful unui copac? repetă Connie neîncrezătoare.

— Da, vezi tu, Connie, Pădurea Fermecată e la doi paşi de aici, o lămuri Beth. Iar în mijlocul ei tronează cel mai înalt copac din lume – un copac magic. I se spune Copacul Depărtărilor, fiindcă vârful său e nespus de sus și acolo ajung tot soiul de tărâmuri vrăjite, care se schimbă în fiecare săptămână.

— Nu cred o iota din ce-mi spui, zise Connie neimpresionată.

— În regulă, nici nu trebuie, replică scurt Frannie, care începuse să fie deranjată de nou-venită. Gata, am ajuns acasă. Şi iat-o pe mama, ne aşteaptă!

Nici nu ajunseră bine acasă, că cele două surori și Connie începură să despacheteze și să aranjeze lucrurile musafirei în comoda de la capul patului. Beth băgă de seamă că fetița nu-și adusese nicio haină de purtat la țară, ci doar lucruri noi și bune. Cum avea să se cațăre Connie în Copacul Depărărilor în rochițe delicate? I-ar fi prins bine niște haine mai vechi! Măcar ea și Frannie aveau destule pe care să i le poată împrumuta.

— Îmi închipui că abia așteptați să-i arătați lui Connie Pădurea Fermecată! spuse mama, când se adunără cu toții la cină.

— O, până și dumneavoastră credeți în asta? întrebă Connie, mirată că și un adult dădea crezare povestilor pentru copii.

— Drept să spun, nu am văzut copacul cu ochii mei, însă i-am cunoscut pe câțiva dintre locuitorii lui, răspunse mama.

— Priviți, acum sosește unul dintre ei! exclamă Joe, țopăind bucuros la vederea prietenului său care se aprobia de poartă.

Era Lună-Plină, radiind ca de obicei și ducând un bilețel în mâna.

— Bine ai venit! îl întâmpină Joe, deschizându-i ușa. Vino înăuntru să iezi cina alături de noi, Lună-Plină! Avem o nouă prietenă, fetiță despre care îți povesteam, Connie.

— Ah, încântat de cunoștință, i se adresă politicos cochetei domnișoare. Connie, am venit să te invit să iezi cina cu mine și Mătăsuță mâine-seară. Sper să poți ajunge. Orice prieten al copiilor este bine-venit în Copacul Depărtărilor!

Connie dădu mâna cu omulețul straniu, cu chip rotund, însă nu-și găsea cuvintele. Dacă îi accepta invitația era ca și cum ar mărturisi că dintr-odată crede în toate născocirile despre Copacul Depărtărilor, iar ea bineînțeles că știa mai bine de atât!

— Lună-Plină, trebuie să o lămurești pe Connie, zise Joe, zâmbind strengărește. Vezi tu, ea nu crede în tine – așadar, cum poate merge la cină la cineva în care nu crede și într-un loc care nu există?

— Floare la ureche, replică Lună-Plină. Las-o să creadă că e totul doar un vis. Las-o să creadă că *eu* sunt o nălucire.

— Bine, fie, îi intrerupse Connie, pe care toate aceste povești o făcuseră și mai curioasă să ia cina în Copacul Depărtărilor. Bine, vin! Îmi voi imagina că ești doar un vis, ceea ce e probabil adevărat, oricum.

— Iar eu o să-mi închipui același lucru despre tine, adăugă politicos Lună-Plină. E cel mai corect pentru amândoi.

— Păi, eu nu sunt un vis! replică indignată fetița. Vezi și tu cu ochii tăi că sunt reală, din carne și oase, nu?

Lună-Plină zâmbi cu gura până la urechi și zise:

— Sper să fii un vis frumos, nu un coșmar! Ei bine, pe mâine, dragii mei! Vă aştept la ora patru, în căsuța mea din

copac. Vă descurcați să urcați singuri sau să cobor pernele pe frânghie pentru voi?

— O să urcăm noi, răsunse Joe. Așa, Connie îi va cunoaște pe toți locuitorii copacului. Desigur că își va închipui că sunt toți niște vedenii, dar măcar ei se vor convinge că e reală – și cred că va fi o scenă tare caraghioasă!

— Cu siguranță va fi! spuse Lună-Plină și o luă voios la picior, întinzându-i lui Connie invitația scrisă de zâna Mătăsuță cu mâna ei.

— Nu știu dacă îmi place de el, zise Connie, luând ultima felie de chec de pe farfurie.

— Poftim? Nu-ți place de *Lună-Plină*? exclamă Frannie, care ținea foarte mult la el. Dar e cel mai drăguț, generos, amuzant...

— Bine, bine, îi săie Connie macaroana. Nu-ți mai bate gura degeaba. Voi merge mâine cu voi, dar să nu vă așteptați să cred că e mai mult decât o prefăcătorie!

— Ai puțină răbdare și ai să vezi cu ochii tăi! spuse Joe. Haideți, avem timp de-un joc înainte de culcare... iar mâine, Connie, mâine ai să urci în Copacul Depărtărilor!